

GEORGE R.R. MARTIN

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΙΣΙΣΙΠΗ

Από τον συγγραφέα του Game of Thrones

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

*Σεντ Λούις,
Απρίλιος 1857*

Ο ΑΜΠΙΝΕΡ ΜΑΡΣ ΧΤΥΠΗΣΕ ΕΛΑΦΡΑ ΤΗ ΛΑΒΗ του κομψού μπα-
στουνιού του από ξύλο λευκοκαριάς πάνω στο γραφείο υπο-
δοχής του ξενοδοχείου για να τον προσέξει ο υπάλληλος.
«Έρθα να δω κάποιον Γιορκ» είπε. «Τζος Γιορκ το όνομά του,
νομίζω. Έχετε εδώ κανέναν μ' αυτό το όνομα;»

Ο υπάλληλος ήταν ηλικιωμένος με γυαλιά. Τινάχτηκε ακού-
γοντας το χτύπημα, στράφηκε, κοίταξε καχύποπτα τον Μαρς
κι αμέσως μετά χαμογέλασε. «Μπα, ο καπετάνιος Μαρς!» εί-
πε σε εγκάρδιο τόνο. «Έχω να σε δω πάνω από μισό χρόνο,
καπετάνιε. Έμαθα για τη συμφορά που σε βρήκε. Φοβερό, τι
να πω, φοβερό. Είμαι εδώ από το '36, τέτοιο σφήνωμα σε
πάγο δεν έχω ξαναδεί».

«Μη χολοσκάς» είπε ο Μαρς ενοχλημένος. Τα περίμενε
τέτοιου είδους σχόλια. Το ξενοδοχείο Πλάντερς Χάουζ ήταν
ένα από τα αγαπημένα στέκια των ναυτικών του ποταμού,
όπου σύχναζε και ο ίδιος για φαγητό πριν από εκείνο τον
σκληρό χειμώνα. Μετά το φρακάρισμα στον πάγο, όμως, δεν

είχε έρθει ούτε μια φορά, και ο λόγος δεν ήταν μόνο οι τιμές. Όσο κι αν του άρεσε η κουζίνα του Πλάντερς Χάουζ, δεν είχε καμιά όρεξη για τους θαμώνες: τιμονιέρηδες, καπετάνιοι, μηχανικοί, ναυτικοί του ποταμού, παλιοί φίλοι και παλιοί ανταγωνιστές, που ήξεραν όλοι για την κακοτυχία του. Ο Άμπνερ Μαρς δεν ήθελε τον οίκτο κανενός. «Πες μου ποιο είναι το δωμάτιο του Γιορκ» είπε απότομα.

Ο υπάλληλος κούνησε νευρικά το κεφάλι του. «Ο κύριος Γιορκ δεν είναι στο δωμάτιό του, καπετάνιε. Θα τον βρεις στην τραπεζαρία, γευματίζει».

«Τώρα; *Τέτοια* ώρα;» Έριξε μια γρήγορη λοξή ματιά στο σκαλιστό ρολόι του τοίχου κι ύστερα άνοιξε τα μπρούτζινα κουμπιά του σακακιού του και έβγαλε το δικό του ρολόι από το τσεπάκι του γιλέκου του. «Μεσάνυχτα και δέκα» είπε κατάπληκτος. «Και μου λες ότι *τρώει*;»

«Μάλιστα, καπετάνιε, τρώει. Έχει τις δικές του ώρες ο κύριος Γιορκ και δεν είναι απ' αυτούς που μπορείς να τους πεις όχι, καπετάνιε».

Ο Μαρς γρύλισε με αγένεια, έβαλε το ρολόι του πίσω στο τσεπάκι, στράφηκε χωρίς να πει λέξη και διέσχισε το πολυτελές λόμπι με μεγάλα, βαριά βήματα. Ήταν ψηλός και σωματώδης, καθόλου υπομονετικός και όχι συνηθισμένος σε μεταμεσονύχτιες επαγγελματικές συναντήσεις. Κουνούσε το μπαστούνι περιπάτου του επιδεικτικά, με αέρα, σαν να μην του είχε συμβεί καμιά συμφορά, σαν να ήταν ακόμη αυτός που ήταν κάποτε.

Η τραπεζαρία ήταν ευρύχωρη και πολυτελής όσο το κεντρικό σαλόνι ενός μεγάλου ποταμόπλοιου, με κρυστάλλινους πολυελαίους και γυαλισμένα μπρούτζινα φωτιστικά, τραπέζια

στρωμένα με λευκά λινά τραπεζομάντιλα, κρυστάλλινα ποτήρια και λεπτές πορσελάνες. Στις κανονικές ώρες τα τραπέζια θα ήταν γεμάτα ταξιδιώτες και ναυτικούς του ποταμού, αλλά τώρα η αίθουσα ήταν άδεια, τα περισσότερα φώτα σβηστά. Ίσως είχαν και κάτι καλό τελικά οι μεταμεσονύχτιες συναντήσεις, σκέφτηκε ο Μαρς. Τουλάχιστον γλίτωνες τα συλλυπητήρια. Κοντά στην πόρτα προς την κουζίνα δύο νέγροι υπηρέτες κουβέντιαζαν χαμηλόφωνα μεταξύ τους. Τους αγνόησε και προχώρησε προς την πέρα άκρη της αίθουσας, όπου δειπνούσε μόνος του ένας καλοντυμένος ξένος.

Ο άντρας πρέπει να τον άκουσε να πλησιάζει, αλλά δεν σήκωσε τα μάτια του. Έτρωγε με όρεξη ζεστή χελωνόσουπα από ένα πορσελάνινο μπολ. Κρίνοντας από το κόψιμο του μακριού μαύρου σακακιού του, σίγουρα δεν ήταν ποταμίσιος. Πρέπει να ήταν από την Ανατολική ακτή ή ξένος από άλλη χώρα. Ήταν σωματώδης, αλλά ούτε κατά διάνοια τόσο σωματώδης όσο ο Μαρς. Καθιστός έδινε την εντύπωση ψηλού άντρα, αλλά χωρίς την κοιλιά και την περιφέρεια του καπετάνιου. Στην αρχή ο Μαρς τον πέρασε για γέρο, γιατί τα μαλλιά του ήταν άσπρα. Έπειτα όμως, όταν πλησίασε, είδε ότι δεν ήταν καθόλου άσπρα, αλλά πάρα πολύ ξανθά, και ξαφνικά ο ξένος τού φάνηκε πολύ νεαρός, σχεδόν αγόρι. Το μακρύ, ήρεμο πρόσωπό του ήταν καλοξυρισμένο, χωρίς μoustάκι, ούτε καν φαβορίτες, και το δέρμα του ανοιχτόχρωμο όσο και τα μαλλιά του. Τα χέρια του έμοιαζαν με χέρια γυναίκας, σκέφτηκε, όταν στάθηκε από πάνω του.

Χτύπησε το τραπέζι με τη λαβή του μπαστουνιού του. Το τραπεζομάντιλο έπνιξε τον χτύπο και ακούστηκε σαν ευγενικό κάλεσμα. «Εσύ είσαι ο Τζόσουα Γιορκ;» είπε.

Ο ξανθός άντρας σήκωσε τα μάτια και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν.

Μέχρι το τέλος των ημερών του, ο Άμπνερ Μαρς θα θυμόταν εκείνη τη στιγμή, την πρώτη φορά που αντίκρισε τα μάτια του Τζόσουα Γιορκ. Ό,τι σκέψεις κι αν είχε κάνει, όσα κι αν είχε υποθέσει, τα ρούφηξε η δίνη των ματιών του. Αγόρι, γέροντας, δανδής, ξένος χάθηκαν μέσα σε μια στιγμή και έμεινε μόνο ο Γιορκ, αυτό που ήταν ο Γιορκ, ο δυνατός άντρας, το όνειρο, η ένταση.

Τα μάτια του ήταν γκριζα, τρομακτικά σκούρα πάνω σε ένα τόσο λευκό πρόσωπο. Οι κόρες τους, δυο κατάμαυρες κουκκίδες, εστίασαν κατευθείαν μέσα του, ζύγιασαν την ψυχή του. Το γκριζο γύρω τους ήταν σαν να είχε δική του ζωή και κίνηση, σαν την ομίχλη στο ποτάμι μια μαύρη νύχτα, όταν οι όχθες εξαφανίζονται, τα φώτα χάνονται και δεν υπάρχει τίποτε άλλο στον κόσμο εκτός από τη βάρκα σου, το ποτάμι και την ομίχλη. Σ' εκείνες τις ομιχλώδεις ίριδες ο Μαρς είδε πράγματα που εμφανίστηκαν στιγμιαία και έπειτα χάθηκαν. Μια ήρεμη νοημοσύνη να κοιτάζει ερευνητικά μέσα από την γκριζα καταχνιά. Αλλά και ένα θηρίο, μαύρο, τρομακτικό, αλυσσοδεμένο και θυμωμένο, να λυσσομανάει μες στην ομίχλη. Γέλιο και μοναξιά και άσπλαχνο πάθος. Όλα αυτά υπήρχαν μέσα στα μάτια του Γιορκ.

Όμως, πάνω απ' όλα, υπήρχε δύναμη σ' εκείνα τα μάτια, δύναμη τρομερή, ανυποχώρητη και αδυσώπητη σαν τον πάγο που είχε συντρίψει τα όνειρα του Μαρς. Κάπου μέσα σ' εκείνη την ομίχλη, ο καπετάνιος αισθάνθηκε τον πάγο να κινείται, αργά, πολύ αργά, και άκουσε το φριχτό θρυμμάτισμα των καραβιών του και κάθε ελπίδας του.

Στις μέρες του, ο Άμπνερ Μαρς είχε κάνει πολλούς να χαμηλώσουν το βλέμμα. Κράτησε τη ματιά του σταθερή για πάρα πολλή ώρα, σφίγγοντας τόσο δυνατά το μπαστούνι που φοβήθηκε μήπως το σπάσει στα δύο. Τελικά γύρισε τα μάτια του αλλού.

Ο άντρας στο τραπέζι έκανε στην άκρη τη σούπα του, έδειξε με το χέρι και είπε: «Καπετάνιε Μαρς. Σε περίμενα. Παρακαλώ, κάθισε μαζί μου». Η φωνή ήταν μεστή, καλλιεργημένη, χαλαρή.

«Ναι» είπε ο Μαρς, πολύ χαμηλόφωνα. Τράβηξε την καρέκλα απέναντι από τον Γιορκ, χαμήλωσε και κάθισε. Ήταν πελώριος, ψηλός πάνω από ένα και ογδόντα και εκατόν πενήντα κιλά βαρύς. Κοκκινοπρόσωπος, με πλούσια μαύρη γενειάδα που τη διατηρούσε για να καλύπτει ένα πρόσωπο γεμάτο κρεατοελιές και μια χοντρή πλακουτσή μύτη· αλλά ούτε καν οι παχιές φαβορίτες του δεν βοηθούσαν σε τίποτα. Ο ασχημότερος άντρας του ποταμού, έτσι τον αποκαλούσαν και το ήξερε. Με το χοντρό μπλε ναυτικό πανωφόρι του με τις διπλές σειρές μπρούτζινα κουμπιά, ο Άμπνερ Μαρς ήταν μια άγρια και επιβλητική μορφή. Όμως κάτω από το βλέμμα του Γιορκ είχε χάσει όλο το νταηλικί του. Είναι ένας απ' αυτούς τους φανατικούς, κατέληξε. Είχε ξαναδεί τέτοια μάτια, σε τρελούς, σε εξάλλους ιεροκήρυκες και στο πρόσωπο εκείνου του Τζον Μπράουν, πάνω στη μάχη, τότε στην Αιματοχυσία του Κάνσας. Δεν ήθελε να έχει καμιά δουλειά με φανατικούς, με ιεροκήρυκες, με υποστηρικτές της κατάργησης της δουλείας ή της αποχής από το αλκοόλ.

Μόνο που ο Γιορκ, όταν μίλησε, δεν ακούστηκε σαν φανατικός. «Το όνομά μου είναι Τζόσουα Άντον Γιορκ, καπετάνιε.

Τζ. Α. Γιορκ για τους επαγγελματικούς συνεργάτες, Τζόσουα για τους φίλους. Ελπίζω ότι θα γίνουμε και τα δύο με τον καιρό, και συνεργάτες και φίλοι». Ο τόνος του ήταν εγκάρδιος και διαλλακτικός.

«Θα δούμε» είπε ο Μαρς, αβέβαιος. Τα γκρίζα μάτια απέναντί του φαίνονταν απόμακρα και ελαφρώς γελαστά τώρα. Ό,τι είχε διακρίνει προηγουμένως εκεί είχε χαθεί. Μπερδεύτηκε.

«Να θεωρήσω ότι έλαβες το γράμμα μου;»

«Εδώ το έχω» είπε ο Μαρς τραβώντας τον διπλωμένο φάκελο από την τσέπη του σακακιού του. Η πρόταση του Γιορκ τού είχε φανεί σαν ανέλπιστη τύχη όταν την πρωτοδιάβασε, η σωτηρία όλων όσα θεωρούσε οριστικά χαμένα. Τώρα δεν ήταν και τόσο σίγουρος. «Θέλεις να μπεις στις ατμοπλοϊκές επιχειρήσεις, έτσι δεν είναι;» είπε γέροντας μπροστά.

Εμφανίστηκε ένας σερβιτόρος. «Θα δειπνήσετε με τον κύριο Γιορκ, καπετάνιε;»

«Παρακαλώ, κάντε μου την τιμή» τον παρακίνησε ο Γιορκ.

«Νομίζω, ναι» είπε ο Μαρς. Μπορεί ο Γιορκ να ήταν ικανός να τον κάνει να χαμηλώσει τα μάτια, αλλά δεν υπήρχε άνθρωπος στο ποτάμι που να κάνει τον Άμπνερ Μαρς να αρνηθεί φαγητό. «Θα μου φέρεις μία απ' αυτή τη σούπα και μια ντουζίνα στρείδια και δύο ψητά κοτοπουλάκια με πατάτες και τα λοιπά. Ξεροψημένες, κάνε μου τη χάρη. Και κάτι για να τα συνοδέψω. Τι πίνεις, Γιορκ;»

«Κρασί Βουργουνδίας».

«Ωραία. Φέρε και για μένα ένα μπουκάλι απ' αυτό».

Ο Γιορκ φάνηκε να το διασκεδάζει. «Έχεις τρομακτική όρεξη, καπετάνιε».

«Είναι τρομακτική αυτή η πόλη, κύριε Γιορκ» είπε προσεκτικά ο Μαρς. «Είναι τρομακτικό το ποτάμι. Ο άνθρωπος πρέπει να παίρνει δυνάμεις. Δεν είναι Νέα Υόρκη εδώ, ούτε Λονδίνο».

«Το έχω καταλάβει» είπε ο Γιορκ.

«Το ελπίζω, αν σκοπεύεις να μπλέξεις με την ατμοπλοΐα. Αυτή είναι το τρομακτικότερο απ' όλα».

«Μπαίνουμε κατευθείαν στο θέμα της δουλειάς, λοιπόν; Έχεις μια γραμμή πλωτών μεταφορών. Θέλω να μπω συνεταιίρος αγοράζοντας το μισό μερίδιο. Και αφού βρίσκεσαι εδώ, θεωρώ ότι η προσφορά μου σε ενδιαφέρει».

«Μ' ενδιαφέρει αρκετά» συμφώνησε ο Μαρς «αλλά με προβληματίζει κιόλας. Φαίνεσαι έξυπνος άνθρωπος, Γιορκ. Σίγουρα θα με έλεγξες προτού καθίσεις να μου γράψεις τούτο εδώ». Χτύπησε με το δάχτυλό του το γράμμα. «Άρα, πρέπει να ξέρεις πως ο χειμώνας που μας πέρασε εμένα με κατέστρεψε τελείως».

Ο Γιορκ δεν είπε τίποτα, αλλά κάτι στην έκφρασή του προέτρεψε τον Μαρς να συνεχίσει.

«Γραμμή Πλωτών Μεταφορών Φίβερ Ρίβερ, αυτός είμαι» είπε. «Την ονόμασα έτσι από τον τόπο που γεννήθηκα, ψηλά στον ποταμό Φίβερ, κοντά στην Γκαλίνα, όχι επειδή έκανα δρομολόγια μόνο στον Φίβερ, όχι γι' αυτό. Είχα δικά μου έξι ποταμόπλοια, έκανα όλες τις εμπορικές διαδρομές στον άνω Μισισσιπή, από Σεντ Λουίς μέχρι Σεντ Πολ, ανεβαίνοντας κάποιες φορές και τον Φίβερ, τον Ιλινόις και τον Μιζούρι. Τα πήγαινα μια χαρά, κάθε χρόνο έβγαζα ένα καινούργιο ατμόπλοιο ή και δύο· σκεφτόμουν να επεκταθώ και στον Οχάιο, ακόμα και μέχρι κάτω στη Νέα Ορλεάνη ίσως. Αλλά, πέρυσι τον Ιούλιο, κοντά στο Ντουμπιούκ της Αϊόβα έσκασε ένας

από τους ατμολέβητες του *Μέρι Κλαρκ*. Το πλοίο μου πήρε φωτιά, κάηκε ως τα ίσαλα, εκατό νεκροί. Και φέτος τον χειμώνα – ήταν φοβερός αυτός ο χειμώνας. Είχα τέσσερα από τα πλοία μου να ξεχειμωνιάζουν εδώ, στο Σεντ Λούις. Το *Νίκολας Περό*, το *Ντάνλεϊ*, το *Σούνι Φίβερ* και το αγαπημένο μου, το *Ελίζαμπεθ Α.*, ολοκαίνουργιο, μόλις τέσσερις μήνες στο νερό και πολύ καλό πλοίο, περίπου 300 πόδια μήκος, με δώδεκα μεγάλους ατμολέβητες, από τα πιο γρήγορα ατμόπλοια στον Μισισσιπή. Ήμουν πολύ περήφανος για την κυρά μου, τη Λιζ. Μου είχε κοστίσει 200.000 δολάρια, αλλά τα άξιζε μέχρι και την τελευταία πεντάρα». Έφτασε η σούπα του. Δοκίμασε μια κουταλιά και σούφρωσε τα φρύδια του. «Καίει ακόμη» είπε. «Τέλος πάντων, το Σεντ Λούις είναι καλός τόπος για ξεχειμώνιασμα. Δεν πιάνει τόσο πολύ πάγο εδώ κάτω, ούτε τον κρατάει για πολύ. Ο φετινός χειμώνας, όμως, ήταν άλλο πράγμα. Πάγωσε το ποτάμι. Μάλιστα. Το αναθεματισμένο το ποτάμι έγινε όλο πάγος». Άπλωσε το πελώριο κόκκινο χέρι του στο τραπέζι, με την παλάμη προς τα πάνω, και έκλεισε αργά τα δάχτυλά του σε γροθιά. «Φαντάσου ένα αυγό εδώ μέσα για να καταλάβεις, Γιορκ. Ο πάγος μπορεί να συντρίψει ένα ατμόπλοιο όσο εύκολα μπορώ να σπάσω εγώ ένα αυγό μέσα στη χούφτα μου. Και όταν αρχίζει να λιώνει ο πάγος είναι ακόμα χειρότερα· τότε το ποτάμι κατεβάζει τεράστια κομμάτια που τσακίζουν προβλήτες, αναχώματα, πλεούμενα, τα πάντα. Όταν πέρασε ο χειμώνας, είχα χάσει τα καράβια μου, και τα τέσσερα. Μου τα πήρε όλα ο πάγος».

«Ασφάλεια;» ρώτησε ο Γιορκ.

Ο Μαρς ξεκίνησε να τρώει τη σούπα του, ρουφώντας ηχηρά. Ανάμεσα σε δυο κουταλιές, κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Εγώ δεν είμαι τζογαδόρος, κύριε Γιορκ. Ποτέ δεν στηρίχτηκα στις αποζημιώσεις. Οι ασφάλειες είναι σκέτος τζόγος, αυτό είναι· άσε που ποντάρεις κόντρα στον εαυτό σου. Εγώ ό,τι λεφτά έβγαζα τα έριχνα στα πλοία μου».

Ο Γιορκ ένευσε καταφατικά. «Απ' ό,τι έμαθα, σου έχει μείνει ένα ατμόπλοιο».

«Ναι, μόνο ένα» είπε ο Μαρς. Τελείωσε τη σούπα του και έκανε νόημα να του φέρουν το επόμενο πιάτο. «Το *Έλι Ρέινολντς*, μικρό σκαρί, εκατόν πενήντα τόνοι, με μια πισινή φτερωτή. Το δούλευα στον Ιλινόις επειδή δεν τραβάει πολύ, γι' αυτό ξεχειμώνιασε στην Πεόρια και γλίτωσε τα χειρότερα του πάγου. Αυτή είναι η μόνη μου περιουσία πια, κύριε Γιορκ, το μόνο ατμόπλοιο που μου έμεινε. Το πρόβλημα είναι ότι το *Έλι Ρέινολντς* δεν αξίζει τίποτα. Να φανταστείς, μου είχε κοστίσει 25.000 δολάρια καινούργιο, το 1850».

«Εφτά χρόνια» είπε ο Γιορκ. «Δεν είναι πολύς καιρός».

Ο Μαρς κούνησε το κεφάλι του. «Εφτά χρόνια είναι πάρα πολύς καιρός για ατμόπλοιο» είπε. «Τα περισσότερα δεν τραβάνε πάνω από τέσσερα με πέντε χρόνια. Τα τρώει το ποτάμι. Το *Έλι Ρέινολντς* είναι καλύτερο σκαρί από πολλά άλλα, αλλά και πάλι δεν έχει πολλή ζωή μπροστά του». Ξεκίνησε να τρώει τα στρείδια του, φέρνοντας στο στόμα του κάθε φορά το μισό όστρακο, ρουφώντας με τη μιά όλο το ψαχνό και συνοδεύοντας την κάθε μπουκιά με μια γενναία γουλιά κρασί. «Γι' αυτό απορώ μ' εσένα, κύριε Γιορκ» συνέχισε, αφού είχαν εξαφανιστεί ήδη κάμποσα στρείδια από το πιάτο του. «Θέλεις να αγοράσεις το μισό μερίδιο της γραμμής μου, που δεν έχει παρά μόνο ένα μικρό γέρικο ατμόπλοιο. Στο γράμμα σου μου γράφεις και μια τιμή. Πολύ μεγάλη. Ίσως, όταν είχα και τα έξι πλοία μου, η

Φίβερ Ρίβερ να άξιζε τόσα. Τώρα όμως όχι». Έφαγε άλλο ένα στρείδι. «Με το *Έλι Ρέινολντς* δεν πρόκειται να κάνεις απόβωση ούτε σε δέκα χρόνια. Το πλοίο δεν σηκώνει ούτε αρκετό φορτίο ούτε αρκετούς επιβάτες». Σκούπισε τα χείλη του με την πετσέτα και κοίταξε ερευνητικά τον ξένο απέναντί του. Το φαγητό τον είχε τονώσει· τώρα ήταν ξανά ο εαυτός του, είχε υπό έλεγχο την κατάσταση. Το βλέμμα του Γιορκ ήταν έντονο, ναι, σίγουρα, αλλά δεν υπήρχε τίποτα εκεί που να τον κάνει να τρομάξει.

«Έχεις ανάγκη τα λεφτά μου, καπετάνιε» είπε ο Γιορκ. «Γιατί μου τα είπες όλα αυτά; Δεν φοβάσαι μήπως αναζητήσω άλλον συνεταίρο;»

«Δεν σκέφτομαι έτσι» είπε ο Μαρς. «Είμαι τριάντα χρόνια στο ποτάμι, κύριε Γιορκ. Κατέβηκα στη Νέα Ορλεάνη μικρό αγόρι, δούλεψα σε μαούνες και ρυμουλκά πολύ πριν ανακατευντώ με τα ατμόπλοια. Είμαι και τιμονιέρης και καπετάνιος και ναύτης, ακόμα και τα λογιστικά κρατάω άμα χρειαστεί. Έχω κάνει ό,τι μπορεί να γίνει κανείς σ' αυτή τη δουλειά· μόνο ένα πράγμα δεν έγινα, απατεώνας».

«Ένας έντιμος άνθρωπος» είπε ο Γιορκ με μια αιχμή στον τόνο της φωνής του, τόσο λεπτή που ο Μαρς δεν ήταν σίγουρος αν τον ειρωνευόταν. «Χαίρομαι που θεώρησες σωστό να μου δείξεις την κατάσταση της εταιρείας σου, καπετάνιε. Αν και τη γνώριζα ήδη, σε διαβεβαιώνω. Η προσφορά μου εξακολουθεί να ισχύει».

«Γιατί;» ρώτησε άγρια ο Μαρς. «Μόνο ένας ανόητος θα πέταγε έτσι τα λεφτά του. Και εσύ δεν μοιάζεις για ανόητος».

Το υπόλοιπο φαγητό έφτασε πριν προλάβει να απαντήσει ο Γιορκ. Τα κοτοπουλάκια του Μαρς ήταν υπέροχα ξεροψη-

μένα, ακριβώς όπως του άρεσαν. Τράβηξε ένα μπούτι και άρχισε να δαγκώνει λαίμαργα. Στον Γιορκ ο σερβιτόρος έφερε ένα παχύ μοσχαρίσιο φιλέτο, σενιάν, ρόδινο στο κέντρο, που κολυμπούσε στο αίμα και στους χυμούς του κρέατος. Ο καπετάνιος τον παρακολούθησε να το κόβει, χαλαρά και επιδέξια. Το μαχαίρι χώριζε το ψαχνό σαν να ήταν βούτυρο, χωρίς να σταματήσει καθόλου για να πριονίσει ή να πιέσει, όπως πολύ συχνά έκανε ο ίδιος όταν έκοβε κρέας. Ο Γιορκ χρησιμοποιούσε το πιρούνι του σαν τζέντλεμαν, αλλάζοντας χέρια κάθε φορά που άφηνε κάτω το μαχαίρι. Δύναμη και χάρη· τα μακριά, άσπρα δάχτυλά του τα είχαν και τα δύο. Ο Μαρς τα θαύμασε και απόρησε με τον εαυτό του που είχε σκεφτεί ότι θύμιζαν γυναικεία χέρια. Ήταν λευκά, αλλά πολύ δυνατά, και σκληρά· του θύμισαν τα άσπρα πλήκτρα του πιάνου στο κεντρικό σαλόνι του ατμόπλοιου *Εκλίπς*.

«Λοιπόν;» τον παρότρυνε. «Δεν απάντησες στην ερώτησή μου».

Ο Τζόσουα Γιορκ δίστασε μια στιγμή πριν μιλήσει. «Ήσουν ειλικρινής μαζί μου, καπετάνιε Μαρς. Δεν θα ανταποδώσω την ειλικρίνειά σου με ψέματα, όπως σκόπευα να κάνω. Ούτε θα σε επιβαρύνω με όλη την αλήθεια, όμως. Υπάρχουν κάποια πράγματα που δεν μπορώ να σου πω, πράγματα που δεν θα ήταν καλό να ξέρεις. Θα σου θέσω λοιπόν τους όρους μου, κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, και βλέπουμε αν μπορούμε να καταλήξουμε σε μια συμφωνία. Αν όχι, θα χωρίσουμε φιλικά».

Ο Μαρς επιτέθηκε στο στήθος του κοτόπουλου. «Συνέχισε» είπε. «Δεν σκοπεύω να φύγω».

Ο Γιορκ άφησε κάτω μαχαίρι και πιρούνι και ένωσε τις άκρες των δαχτύλων του σε οξεία γωνία.

ΕΝΑΣ ΠΟΤΑΜΟΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ
ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΠΑΡΑΣΥΡΕΙ
ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ...

Ο Άμπνερ Μαρς, καπετάνιος ποταμόπλοιου με μεγάλα οικονομικά προβλήματα, υποψιάζεται πως κάτι δεν πάει καλά με τον πλούσιο αριστοκράτη που τον προσεγγίζει κάνοντάς του μια πολύ επικερδή προσφορά. Ο Τζόσουα Γιορκ, με την αφύσικη χλωμάδα και τα ατσάλινα γκρίζα μάτια, δεν νοιάζεται που ο παγωμένος χειμώνας του 1857 έχει αφανίσει τον εμπορικό στολίσκο του Μαρς εκτός από ένα σαράβαλο ποταμόπλοιο. Ούτε που δεν πρόκειται να αποσβέσει την επένδυσή του ακόμα κι αν περάσει μια δεκαετία. Αρκεί ο καπετάνιος να μην ασχοληθεί ποτέ με το γιατί ο ίδιος θέλει να ταξιδέψει στον Μισισσιπή, όσο παράξενες ή εκκεντρικές κι αν του φανούν οι ενέργειές του. Όταν τελικά το Φίβερ Ντριμ ξεκινά το παρθενικό ταξίδι του, ο Μαρς συνειδητοποιεί ότι έχει γίνει συμμετοχος σε έναν σκοπό πιο σκοτεινό αλλά και πιο ευγενή ακόμα και από το πιο απίθανο όνειρό του.

Θα ενθουσιάσει τόσο τους φαν του Μάρτιν
όσο και αυτούς του Στίβεν Κινγκ...

Σκοτεινό, ανατριχιαστικό και ερεθιστικό.

Roger Zelazny, συγγραφέας

Εικονογράφηση – σχεδιασμός εξωφύλλου:

Γιώργος Δημητρίου

ISBN: 978-618-03-0213-4

9 786180 302134

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80213